

φρῶς καὶ συχναίς τὸ ὄργανον διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ὅτε μὲν πλῆκτων τοῦτο τὸ πλῆκτρον, ὅτε δὲ τὸ ἄλλο, ὅτε μὲν δι' ἑνὸς μόνου δακτύλου, ὅτε δὲ διὰ δύο ἢ διὰ τριῶν. Κατὰ μικρὸν χωρὶς γὰρ τὸ ἐννοήση, χωρὶς γὰρ διακόψῃ τὴν συνδιάλεξιν. . . ὅλοι οἱ δάκτυλοι τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τίθενται ὁμοῦ εἰς κίνησιν, οἱ φθόγγοι διαδέχονται ἀλλήλους, ἀόριστος ἀποτελεῖται μελωδία... εἶτα ἡ φυσιογνωμία του ἀλλοιοῦται, ὁ λόγος του καθίσταται διαλείπων. . . ὁ τόνος δὲν συμφωνεῖ πλέον πρὸς τὴν φράσιν. . . μετὰ λεπτά τινα, ὡσεὶ εἰς ἀόρατον ὑπέικων δύναμιν, κἀθηται παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, ἄρχεται κρούων ὀλόκληρον τὸ ὄργανον, ἀγνοῶν πλέον ἂν ὑπῆρχέ τις ἐκεῖ, με διάπυρον τὸ πρόσωπον κλίνων ἐπὶ τοῦ κλειδοκύμβαλου, ἐν ᾧ ὑπὸ τοῦ δακτύλου του ἀναθρώσκουσιν, ὡς ὀρηκτικὰ κύματα, τὰ μέλη, τὰ ἔσσημα, οἱ στόνοι, δεικνύων εἰς τοὺς παρῆστώτας τὸ σπάνιον θέαμα μεγάλου ἀνδρὸς καταληφθέντος ἀπροόπτως ὑπὸ τῆς μεγαλοφυΐας του, παλαιόντος μετὰ τῆς ἐμπνεύσεως, ἐν πλήρει κρίσει παραγωγῆς, καὶ ἐξερχομένου ἐκ τῆς ὥρας ταύτης τῆς δημιουργίας ὠχροῦ, ὑποφρίσσαντος, ἐξήντημένου.

Κυρία Ν*

ΠΡΟΕΔΡΟΙ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

Ὁ Γάρφηλδ εἶνε ὁ τέταρτος τῶν προέδρων, οἵτινες ἀπέθανον ἐν τῷ ὑπερτάτῳ τῆς δημοκρατίας λειτουργήματι. Δύο τῶν προκατόχων του, ὁ στρατηγὸς Τάυλορ καὶ ὁ Ἑρρίκος Χάρρισον, ἐτελεύτησαν θάνατον φυσικόν· ὁ μὲν 15 μῆνας ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεώς του ἐκ τῶν κακουχιῶν, ἃς ὑπέστη κατὰ τὴν ἐπὶ Τέξας στρατείαν, ὁ δὲ ἓνα μῆνα μετὰ τὴν ἀναγόρευσίν του ἕνεκα τῶν πόνων, οὓς ὑπέστη ἐν τῷ ἐκλογικῷ ἀγῶνι πρὸς τὸν ἀνθυποψήφιον Κλάυ. Ὁ Λίγκολν ἐτελεύτησε τῇ 14 ἀπριλίου 1865, 40 ἡμέρας μετὰ τὴν δευτέραν ἐκλογὴν του, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἠθοποιῦ Βούθ ἐν τῷ θεάτρῳ Οὐάσιγκτωνς. Ἐν τῇ σειρᾷ τῶν προέδρων κατέχει ὁ Γάρφηλδ τὴν εἰκοστὴν θέσιν· ἐκ τούτων δὲ πρόεδροι τῆς δημοκρατίας ἀπεδείχθησαν δις ὁ Γεώργιος Οὐάσιγκτωνς, ὁ Ἰέφερσον (1800-1809), ὁ Μάδισον (1809 — 1817), ὁ Μονρόε (1817—1825), ὁ Ἰάκσον (1829 — 1837) ὁ πρῶτος ἐφαρμοσὰς πρακτικῶς τὸ ἀξίωμα «εἰς τὸν νικητὴν ἀνήκει ἡ λεία», ὁ Ἀβραάμ Λίγκολν καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς Γράντ. Οἱ πλεῖστοι τῶν προέδρων ἐλήφθησαν ἐκ τῆς τάξεως τῶν δικηγόρων καὶ ἔτυχον ἐλευθερίου ἀγωγῆς ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας των. Ὀλίγοι μόνον ὑπῆρξαν ὡς ὁ Γάρφηλδ αὐτοδίδακτοι, καὶ ἔτεμον ἑαυτοῖς τὴν εἰς τὰ πολιτικά ὁδόν· ὁ Ἴρλανδὸς Ἰάκσον, πρῶτον σαγματοποιὸς, εἶτα γραμματοδιδάσκαλος, χωροφύλαξ κ.λ.· ὁ τοῦ Λίγκολν διάδοχος Ἰόνσον ἦτο κατ' ἀρχὰς πενέστατος καὶ ἀγράμματος, κατόπιν δὲ μετέβη τὴν ραπτικὴν τέχνην, ὡς ὁ Μίλλαρδ Φίλμορ (1850 — 1853), ὁ διαδεχόμενος τὸν

στρατηγὸν Τάυλορ. Εἰς τῶν πολυμαθεστάτων προέδρων καὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν πραγμάτων ἐμπειρότατος ἦτο ὁ Κοίνση Ἄδαμς (1825—1829), κατ' ἀρχὰς πρεσβευτὴς ἐν Βερολίνῳ, ἐκδούς ἀξιόλογον πόνημα περὶ Σιλεσίας, μεθερμηνευθὲν γερμανιστῇ καὶ γαλλιστῇ. Ὁ τοῦ Κοίνση πατήρ, Ἰωάννης Ἄδαμς, ὁ δευτέρος πρόεδρος ἐτελεύτησε τῇ 4 ἰουλίου 1826, κατ' ἦν συνεπληρώθη ἡ πεντηκονταετηρίς ἀπὸ τῆς προκηρῦξεως τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς δημοκρατίας ἡμέραν ἐτελεύτησεν καὶ ὁ Ἰέφερσον καὶ ὁ Μονρόε. Ἐμῆστος πρόεδρος ἀναλαμβάνει τὰ ἡνία τῆς ἀρχῆς τῇ 4 μαρτίου καὶ ἀποχωρεῖ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μετὰ τετραετίαν· δύναται δὲ νὰ ἐκλεχθῇ καὶ δευτέρον. Πρόεδρος καὶ ἀντιπρόεδρος ὀφείλουσι πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ ἄγωσι τὸ πέμπτον καὶ τριακοστὸν ἔτος· ἀπολαμβάνουσι δὲ κατ' ἔτος ὁ μὲν 25,000, ὁ δὲ 8,000 δολλαρίων.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί παράξενον πρᾶγμα! ἔλεγεν ἡ κυρία Ρ*, ἀφοῦ τώρα, τόσα χρόνια, ἐφευρέθη ἡ πυρίτις, νὰ παριστάνουν ἀκόμη τὸν Ἑρωτα μὲ τόξον καὶ βέλη. Τί ἀναχρονισμός!

— Αὐτὸ συμβαίνει, κυρία, ἀπήντησέ τις, διὰ νὰ μὴ γίνεταί κρότος ὅταν ἐκτελεθῇ τὰ ἔργα του, καὶ πέρνει εἰδήσει ὁ κόσμος.

* * *

Ζωηρὰ φιλονεικία μεταξὺ τῆς μικρᾶς Ἑλένης καὶ τοῦ δημήλικος τῆς Νίκου περὶ τῶν προτερημάτων τῶν μητέρων των.

— Εἰμπορεῖ ὅμως ἐμένα ἢ μαμά μου νὰ κάμῃ ἓνα πρᾶμα ποῦ δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ ἢ δική σου, . . . λέγει ἡ Ἑλένη.

— Μπα, καὶ τί πρᾶγμα;

— Ἄμπορεῖ νὰ ἰβγάλη ὅλα τῆς τὰ ἰδόντια μὲ μιᾶς, νά!

Καὶ ἡ Ἑλένη θριαμβεύουσα προσηλόνει τοὺς μεγάλους τῆς ὀφθαλμοῦς ἐπὶ τοῦ ἀποστομωθέντος ἀντιπάλου τῆς.

* * *

Ὁ μικρὸς Ἀλέκος πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ τοῦτο, φαίνεται, τὸν στενοχωρεῖ τρομερᾶ. Προχθὲς τὸν ἐρωτοῦσι:

— Ἀλέκο, πῶς πηγαίνει τὸ σχολεῖον; Ἐμῆσθες νὰ διαβάζῃς, αἱ;

Ὁ Ἀλέκος κινεῖ τὴν κεφαλὴν διστακτικῶς.

— Ἀμὰ νὰ γράφῃς;

Ὁ Ἀλέκος σιωπᾷ.

— Μὰ τί κάνεις λοιπὸν ἐκεῖ ποῦ πηγαίνεις;

— Ἐγὼ! νὰ, περιμένω νὰ σχολάσωμε.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Τὰ ἔθνη τὰ συγκροτούμενα ὑπὸ ἀνελευθεύρων καὶ διεφθαρμένων πολιτῶν δὲν ἀπελευθεροῦν